

Sygn. akt III KK 603/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 lutego 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Barbara Skoczowska (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Małgorzata Gierszon

SSN Przemysław Kalinowski

Protokolant Marta Brylińska

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w trybie art. 535 § 5 k.p.k. w dniu 27 lutego 2020 r.

w sprawie K. S. obwinionego z art. 51 § 2 k.w.

kasacji wniesionej przez Prokuratora Generalnego, na korzyść obwinionego,

od wyroku Sądu Rejonowego w B. z dnia 19 listopada 2018 r., sygn. akt VII W (...)

1. uchyla zaskarżony wyrok Sądu Rejonowego w B. z dnia 19 listopada 2018 r., sygn. akt VII W (...), w części dotyczącej K. S. i ponowne postępowanie wobec niego o czyn z art. 51 § 2 k.w. umarza na podstawie art. 5 § 1 pkt. 8 i 9 k.p.s.w.;

2. kosztami postępowania w sprawie w tym zakresie obciąża Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Komendant Miejski Policji w B. wniósł do Sądu Rejonowego w B. wniosek, z dnia 28 grudnia 2017 r., o ukaranie K. S.. Został on obwiniony o to, że „w dniu 21 października 2017 r. około godzinny 15:00 w B. przy ul. A., na terenie Stadionu Miejskiego, działając wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi osobami stanowiącymi grupę około 50 osób, zakłócił spokój i porządek publiczny w ten sposób, że w czasie przerwy meczu III ligi pomiędzy drużynami „O.” R. vs „P.” B. , wtargnął na płytę boiska, a po dobiegnięciu do sektora wyznaczonego dla kibiców drużyny „O.” R. prowokował kibiców tej drużyny do konfrontacji fizycznej, przy czym zachowanie to miało charakter chuligański”

tj. o czyn z art. 51 § 2 k.w.

Sąd Rejonowy w B., wyrokiem nakazowym wydanym w dniu 23 stycznia 2018 r. w sprawie o sygn. akt VII W (...) uznał obwinionego K. S. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu wyczerpującego dyspozycję art. 51 § 2 k.w. i za to na podstawie art. 51 § 2 k.w. wymierzył mu karę grzywny w wysokości 1.000 zł oraz zasądził od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 100 zł tytułem opłaty oraz kwotę 50 zł tytułem zwrotu zryczałtowanych wydatków postępowania. K. S. nie złożył sprzeciwu od tego wyroku nakazowego, który uprawomocnił się wobec niego w dniu 20 lutego 2018 r.

Pozostałych 17 innych obwinionych, którzy objęci byli również tym wyrokiem nakazowym, złożyło sprzeciw i ich sprawa została wyłączona do odrębnego postępowania. Po rozpoznaniu ich sprawy, w której K. S. występował jako świadek, Sąd Rejonowy w B. w dniu 19 listopada 2018 r., sygn. akt VII W (...), wydał wyrok wobec tych 17 obwinionych oraz objął nim również obwinionego K. S.. Został on uznany za winnego popełnienia wykroczenia opisanego oraz kwalifikowanego identycznie jak w wyroku z dnia 23 stycznia 2018 r., za który wymierzono mu karę 1.500 zł. Wyrok ten uprawomocnił się wobec tego obwinionego w dniu 26 września 2019 r.

Kasację od prawomocnego wyroku Sądu Rejonowego w B. z dnia 19 listopada 2018 r., sygn. akt VII W (...) wniósł Prokurator Generalny. Zaskarżył on

ten wyrok w części dotyczącej K. S., na jego korzyść i zarzucił: rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie przepisów prawa procesowego, a mianowicie:

- art. 5 § 1 pkt 8 k.p.s.w., polegające na skazaniu K. S. przez Sąd Rejonowy w B. prawomocnym wyrokiem z dnia 19 listopada 2018 r. sygn. akt VII W (...) za czyn z art. 51 § 2 k.w., podczas gdy za popełnienie tego samego czynu został on prawomocnie skazany wyrokiem nakazowym tego sądu z dnia 23 stycznia 2018 roku o sygn. akt. VII W (...),
- art. 5 § 1 pkt 9 k.p.s.w. polegające na skazaniu K. S. przez Sąd Rejonowy w B. prawomocnym wyrokiem z dnia 19 listopada 2018 roku, sygn. akt VII W (...) za popełnienie wykroczenia określonego w art. 51 § 2 k.w., podczas gdy w tym postępowaniu brak było skargi uprawnionego oskarżyciela;

które to uchybienia stanowią bezwzględną przyczynę uchylenia orzeczenia wskazaną w art. 104 § 1 pkt 7 k.p.s.w.

Podnosząc ten zarzut skarżący wniósł o uchylenie wyroku w części dotyczącej K. S. i umorzenie wobec niego postępowania na podstawie art. 5 § 1 pkt 8 i 9 k.p.s.w.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja Prokuratora Generalnego okazała się zasadna w stopniu oczywistym, dlatego podlegała rozpoznaniu na posiedzeniu bez udziału stron w trybie art. 535 § 5 k.p.k.

Skarżący słusznie podnosi, że Sąd Rejonowy w B. wydał w dniu 19 listopada 2018 r. wyrok wobec K. S. mimo, iż w sprawie w stosunku do tego obwinionego występowały dwie ujemne przesłanki procesowe. Z jednej strony, w stosunku do tego czynu przypisanego obwinionemu zaistniał stan powagi rzeczy osądzonej w rozumieniu art. 5 § 1 pkt 8 k.p.s.w., a co wynika jednoznacznie z wyżej przytoczonych okoliczności, z drugiej zaś strony, wydany on został bez uprzedniego złożenia wniosku o ukaranie (skargi) przez uprawnionego oskarżyciela, a co naruszyło przepis art. 5 § 1 pkt 9 k.p.s.w. Zauważyć bowiem należy, że Komendant Miejski Policji w B. wniósł do Sądu Rejonowego w B. tylko jeden wniosek, z dnia 28 grudnia 2017 r., o ukaranie K. S., który był podstawą jego ukarania przez Sąd wyrokiem z dnia 23 stycznia 2018 r., a więc skarga

uprawnionego oskarżyciela została niejako skonsumowana w tym właśnie postępowaniu.

Te uchybienia proceduralne, doprowadziły do zaistnienia bezwzględnej przyczyny odwoławczej wskazanej w art. 104 § 1 pkt 7 k.p.s.w.

W tej sytuacji, Sąd Najwyższy uwzględniając kasację, uchylił zaskarżony wyrok w części dotyczącej K. S. i ponowne postępowanie prowadzone wobec niego przez Sąd Rejonowy w B. w sprawie o sygn. VII W (...), o czyn z art. 51 § 2 k.w. umorzył na podstawie art. 5 § 1 pkt. 8 i 9 k.p.s.w.;

Mając na uwadze powyższe, orzeczono jak w sentencji wyroku.